

Пролаз ка “новој” стварности: – путовање Близанаца кроз Ноћ

Рођење првог сунца у последњој дубини ноћи, беше догађај који је удаљавањем утишан – ради покушаја проширивања властитих утицаја на **раван индиференције**, тј. на време након његове катастрофе. Та дубина је, притом, нигдина од пре стварања света, или оно једино место које је у принципу неналазиво, а кога чини **до у бесконачност смањени заостатак тамносветлосног круга** (“тачка плаузибилности одмакнута у бесконачну даљину”*/Х. Броч). Она је **раскршће свих путева**, из кога израња дух **разуђених, небо-палитељских** постајања – окриље непамћеног, вољно и у тишини умрлог **сунца закона**, које је тежило да посмртно обасја **простор ноћи**, и то “са супротне стране” од места његовог прималног а ниоткога убележеног постанка. Она је стога димензија празне, још незацртане будућности: дело једног неизрециво самотног, на спознају **простора свепотресне смрти** једино-усуђујућег, **погледа** – који се, попут пророчког прста, “у свећу претвара”** (Маларме). Али она, као **остатак сунчаног престола**, постоји и као **подземно-актуална садашњица**, збивајућа кроз поглед једног скупно-постајућег, обрисно-звезданог “нико”-субјекта – који се, управо зарад недетерминисања оног собом-најављеног, вољно саможртвовао (– и то на симболичкој равни своје једине збиље –); – односно, пламено изметнуо: – из тамнослојевне слике рамом закоченог правремена, у белост једног још неисписаног времена. Стога је тај **себе-сагорели престо** и један **ватрено-небески чекић**, израз бесконачно децентриране **само-воље** наметнуто-првобитног закона неба; – инструмент перпетуирања силе његовог закона, или, пољуљавања највишег **звезданог** ауторитета. Он је, дакле, свој сопствени, само-одметнут ехо: “циљ који, недосежан и безобалан, диже црну буктињу апсолутнога сред магле бесконачности – страховит час смрти и зачећа.”*** (Х. Броч). Ступњеви пробоја таквог **еха** (као посмртне самосвести једне преогромно жалобне, **свеопште** душе) јесу набори на хаљини себе-скривања оне немогуће персонификације апсолутног (оне која отелотворује илузију о сведовршеној прошлости уистину изванвремене мајке), – а преко којих се овај упражњени престо (с ненаданом еластичношћу) наизменично зида и урушава, зависно од тога куда га води оно изван-сна-непостојеће место: – једино место које “покушава да избегне време”; односно, које жели ово да претвори у апсолутно нов, немерљив а свезаконит простор.

Сходно томе, у **претпочетку стварања** стајаху две основне искре самопалитељске светлости: **“сестра”** – флуидна праслика-означитељ престоља до сад неоткривене моћи “да се пожели нешто у вакууму”; сасвим самотна искра у Ноћи, те онај **најудаљенији палитељ** што лебди на обзору “предсмисљене заустављености света”; **“брат”** – мало каснија искра, дотекла с разбијене ауре “сестриног” праозначитељства, која је такође (као ефекат прелома “сестриног” огледала) надалеко самоиздвојена, и то као фиксирана на обзору свих светлосних догађаја, али уједно повезана са мрежом осталих палитеља; те која **једина посредује** између удаљене а праиницијелне “сестре” и видљиве ноћне констелације – као ефекта њеног повлачења у невидност.

Дакле, “брат” као идеја не толико о чуду самог палитељства колико о сусрету између два палитеља који рађа једну **нову**, вечно-трајну светлост: – то је прва, али услед свог преудаљења, **високо-апстрактна идеја ноћи (Фуга*)** која, иако једном заувек отуђена од врела жеље за животом, беше рођена у мајчинском прамраку (митској шупљини земље), као једином окриљу те жеље; дакле, “брат” или идеја о “подземном небу”, као скривеном боравишту “бешчујне сестре”; дакле, “брат” или идеја о “уметности довољно пространој да у исти мах дочара његову танану, заогрнуту прилику и сав преобилни простор његових циновских Ноћи” (Рилке, *Малте*).

Може се, стога, говорити о престабилисаномј хармонији између ова два основна начела, али не и између две конкретне индивидуе у свету (које су у односу тзв. близаначке/серафимске љубави). Тачка њиховог сусрета (која се **коцком** озбиљује у свету) јесте управо **тачка иступа** из те хармоније, која је (као “несагорив” елемент дисхармоније) такође просторно-временски престабилисана (– она је њен **ехо**). Ову последњу, међутим, исповрће “страховито огледало – страховит ехо ума који се пробија ка апсолутноме.”* (Х. Броч). Или, можда, игитуровска Сенка као дубоко не-самосвесна Ткаља-у-Ноћи. Отуд тек ова два начела, **“сестра”** (“седефаста звезда магловите науке држане у једној руци”*), и **“брат”** (“златна искра хералдичке копче књиге, у другој; књиге њихових ноћи”)* Маларме, из *Игитура*), чине двокрилну капију/капак Ноћи.

Јер, “свечаност мисли”* (Дерида), “блистава неизбежност”*** (Х. Брок), или громовна самовоља оног милионито напуклог огледала /које је у вакуум одлутала *осовина сфере*/, тад убрзано обавештава свако /из прашине властитог расула уназад му придошло/ *Ја*, о путевима на које *ово* може бити *неким другим* (још не-посталим) ентитетом (пред)-виђено. Управо зато да би *то Ја* – у могућем избору самоизолације – могло *самим собом* исписати путеве којима жели бити виђено/одређено. И уколико *то Ја*, и пре икаквог сусрета, из самога себе створи управо онакву идеју-о-постојању (уп. слику о међузависно-звезданом постајању) која поседује извесну призматичну дељивост (на лепезу бесконачних светова), тада оно потврђује простор своје самониклости – и то његовим припајањем уз “свеопшту осу”. Отуд:

“(…) динамички значај оног раног јединства света, ... ” *

“Онде је (у антици – К.Р.) небеска половина живота заиста била прилагођена полукружној љусци постојања, као што се две пуне хемисфере склапају у целовиту, златну куглу. Али тек што се то десило, а духови затворени у њој су ово остварење, остварење без остатка, осећали још само као симбол; масивна звезда је изгубила тежину и узвинула се у простор, а у њеној златној облици се уздржано огледала туга онога што се још није могло савладати.”

“ ... око свега довршеног уздиже се неучињено и увећавача се. ” **

(Рилке: *Записи Малтеа Лауридса Бридгеа*)

***

Утопија путовања кроз *вечну ноћ* исто је што и спектрална идеја о нулто-градитељској комуникацији двају “близанаца”, **обухваћена округлином свеопште душе**: – “брата” и “сестре”, који беху два основна аспекта (искре) духа самопалитељске светлости, оличене у “звезди покретници која спаја сфере”* (Х. Брок). Јер, за разлику од тиранског карактера *старца-сунца*, који силом једносмерне светлости тежи да апсорбује у тамни праизвор целокупни собом-исповрнут садржај света, постоји и једна **сасвим друга светлост** – спрам које је овај тамни праизвор ништа друго до круг *њеног* стешњења: омча *њеног* напето-центрипеталног суочавања са прастањем; временом какво је владало “пре” постања.

За разлику од тиранског карактера првобитног сунца, Ноћ као надбивствена категорија (– простор бескрајне могућности –) указује на врело Неиспољеног. односно, на оно крило рођења светлости у кога се све том-светлошћу-постало мора у њега једном и вратити; али, само на тај начин што ће *уз њега и даље опстајати*: налик на божанство у Мајстера Екарта.

Новалисовско небо ноћи, у коме се смирује сва “хистерија” уписана у карактер прве светлости, може се схватити као једна преудаљена сфера – просечена/понета стрелом близаначке/хипербрзе комуникације; те као место у коме влада хиперсинхронија аспеката понорно различитих доживљаја света између Ја, Ти и Оно: – место испуњења сна о постојању оног што *самим собом* кида ланце сваке заједнице! *Слика ноћи*, у колективном сећању, притом је тек једна могућа хоризонтала сфере – али и њена **апсолутно скривена предетерминанта**. Јер, та хоризонтала је полуга претумачења једног тек могућег, још неодлученог света, чије изроњавање зависи искључиво од укупне мере доприноса свих микропокрета, учињених унутар “јата рибица”* које пливају у сфери.

Урушавањем-у-себе најширег/најбурнијег омотача Небопловне Сфере – затварањем “трећег ока” унутар духа биполарне светлости (Фанеса), формира се и *њен најужи/најмирнији омотач*: он чини онај сажети, продорније-зрачни орган, “мачје око” (Суђаје) – чији поглед представља уједно меко-варијабилну и хладно-изразну вертикалу сфере, инструмент достигнућа њене “најнедостижније непосредности”* (Х. Брок): – зракасту крст-стрелу прелиставања свих њених тамних одељака; вечито-померајући флуks ноћи. Тек би то била она новалисовски схваћена светлост, *која траје-у-ноћи* као *драгана* неистраженог аспекта тог истог простора. А та је светлост најпре одсутна, нигдином неизливена, а тек затим (– *уз преломну јој шуплу жеку* –) себе-објављујућа (на-далеком-обзорју). *И она је, за људски ум, ту већ бескрајно захладила светлост ноћи*: – светлост с ока једног зрак-скоковитог микроразлучивања, својствена искључиво перцепцији у генија.

Отуд се може рећи да постоји једна **скривено својствена**, престабилисана хармонија између *неба ноћи* и *његове светлости-драгане** (Новалис); И она се, *попут казалике заустављене на-часу-поноћи*, зрцали у “оку мачке” /огледа у Уму прве Покретачице/. Јер: тек од подземне материјализације мајчине синопсе, у каквој се усклађује *набој свих сатова*, или, тачније, путем које се одржава *будност душе света*, отпада (излива се) дух светлости – “сестра”, затамњујући смисао празног простора ноћног неба – “брата”. И ту искључиво од неусловљено јављене жеље *њеног* повратка у време “пре свог рођења” зависи и просветљење “брата”, то јест, чистога ума као потајног андрогена; – тачније, постанак хоризонталне мреже асоцијација,

карактеристичне за свет метафоре, ту управо зависи од *њеног преко-вољног повратка у стање те неизабраности* (упоредо: – у дубоко-превратничку по/ноћ светова), односно, од тога што зрак *њене* самосвести до у вечност себе (плански) полу-промашује, будући увек већ одливен у своје суседство: налик преузвишеном стремљењу готике – до у подручје апсолутног губитка властитог тла.

Јер, *светлост ноћног неба* – “сестра-близнакиња”, јесте од споља афицирана једино ширином слутеће јој спознаје скривених нијанси унутар себе, и стога је њена праједина формална ознака “брат-близнац” – симбол коезистенције бесконачних светова, кога она тек својим зраком оживотворава, односно, пушта у омогућење настанка. Јер “сестрина” светлост подстицања свег безбројног палитељства ту не бејаше друго до онај на “братовом” небу иницијелно-упаљен дух – који сасвим вољно силази у таму, *душу уснулог света*, зарад **једног понорног ризиковања**, или примања туђе судбине на себе: “О, душа што живи једино неиспеваног и неучињеног ради, облика будућности ради, у којем судбина треба да се изрази!”* (Х. Брок). Нов, шири овој *ноћног неба* је тако одлио у себе онај стари, који одржаваше његово језгро, те га је и с “његовим сопственим пристанком” усмртио: – то беше вољна себе-жртва неког *пра-Јаства* које би, тек након проласка кроз фазу “бесконачне резигнације”, “снагом апсурда” достигло коначну меру своје саморасвете. Јер: – “појединачно као појединачно јесте више од општег, уколико и само уколико стоји у апсолутном односу према апсолутном”** (Кјеркегор); – или, тек уколико стоји усред силе свог ништења /уп. вертикалног раста Кундалинија/, и то зарад припајања свеопштем /ономе што је, услед властите довршености, неподношљиво/, али само на начин да се и упркос *њему* одржава. Јер: – “витез вере егзистира *упркос општем*” (Кјеркегор). А стога, управо комплексно-геометријска стварност праознаке, као преотета од бесконачно стваралачке могућности “сестре-близнакиње”, мора *њој заузврат* омогућити *излаз* из рама *њене* уконачњености – у кога је запала у виду безбројно мртве, или укочено-симболичке упојединачности.

Битак праознаке, као **место одзвањајућег прелома прве светлости** (– прелома који се догодио зарад моћи овоземаљског прогледања у једно **много даље** ноћно небо) морао би, стога, тој истој несазнајној светлости (недокучивој “сестри”) фиксирати (– на њој сасвим незнан начин –) угао/трен *њеног* првог изливања: – и то онај какав би за постали јој **облик нове присебности** био минимално “подсећајући”; те какав би, *зарад несузбијања-у-њој воље-за-преокретом*, био савладиво ризичан или разрешилачки “стресан”. А зарад тога би то **ново обличе** морало остати **празно-од-садржаја** /што је уједно и значење имена бога Шуа – уп. “брата-близнаца”/, тј. ускраћено за **њу** /дух биљне росе, Тефнут – уп. “сестру-близнакињу”/; – тј. за онај дух оживотворавања све неживе природе што је био спроводив тек под ноћним сводом двојне им обликовности /тј. под Нутиним двоструко-потпорним луком, инструментом њеног себе-измештења – дубоко у Ноћ/. **Сходно томе**, иако (у Броховој *Вергилијевој смрти*) једном Плотија рече Вергилу: “Ја сам тама, ја сам пећина која те прима у светлину”, – од часа када “он прими на себе њен почетак” питајући се уједно “да ли је она облик којим он постаде”, те “да ли је она облик његовог постојања”, он постаде шупљим простором свемирске пећине (уп. новалисовским *небом ноћи*), док она постаде његовом светлошћу (“сестром-близнакињом”, уп. новалисовском *драганом*); и тек од тада он-Вергил, у односу на дозив некадашњице, “више не може да се осврне”*. Тако је и коначан одговор дала Плотија: “Нипошто ти ја нисам слика памћења, ох, мој Вергиле, па ако ме и познаш, увек ме видиш први пут.”* Управо такав **пут двоструког расстанка** (како у односу на прапредео, тако и у односу на особу која га представља) био би пут преласка на раван **нове метафоре**, – чији би постанак тек обезбедио онај дуго-тражени медијум двоспрежне, дакле, и **њим** и **њоме** исплетене експресије: – дакле, оне која то јесте искључиво спрам самог понора одлучивања **што лежи неоткључан** међу њима. То је понор који би се могао расклопити тек путем истрајавања у стању повишеног интензитета (од) прекорачено-језичке, *крупком давног неспоразума исповрнуте, сликовите* комуникације. Јер, исход те несамерљиво брже /условно: телепатске/, а ипак сталним јој збираним улогом /заостатком/ равно-тежно продужујуће /индиферентне/ комуникације, био би једна “путем несвесних ритмова откривена песничка реч, која ће, раније или касније, постати доступна свим чулима”.* (Рембо: *Алхемија речи*).

Отуд се тек стиче увид да је *светлост-створитељка* – као рођена *при окриљу давне ноћи*, и то на начин поступног јој преображавања у дуго посматраној *смрти тираског сунца* (упор. смрти дневног/ускогрудог Амона, њеног финално одбаченог злооблика), – у својој сржи одувек била мека и хладовита, те препуна врлудавих сенки. Јер, једино у односу своје прекомерно напете /вакуумске/ близине, битак светлости /исле-изворишта/ и битак сенке /лома-одсјаја/ вечито се у својој препрозирности измењују и компензују, те као супротности “подижу једна другу у висину”* (Музил). А нити светлост, као сила изворног ништења, нити сенка-одсјај, као њена “постолујно” заостајућа слава (плус својство њене смерности), нису још оне будуће личности “брата” и “сестре”; него су то само контурни облици кретања незнајуће-обостране им жеље за експресијом модалитета **њиховог** светло-мистичног бивања, – како би овај постао остварљив у свету и за свет, дакле, **као светло-носан**.

Јер, *светлост* је на нивоу неиспољеног сав неизмерљив потенцијал вакуума, а на нивоу испољеног тек инертна једносмерна сила; док је *сјај њене сенке* – као дуго излучиван из *тамног угла* њоме-обасјаних предмета – исто што и прва препрека једноусмереном кретању *њене* првобитне силе; тиме је, у исти мах, излучен и смисао игре *њеног* спектралног разлучивања; а то је, у потпуно-лучном прекривању светлосног извора, себе-потврђено својство смерности (*од*) *ње саме, као скровитог еха*, – који се отуд једном заувек и премешта у *завојиту кулу неба*, саткану од нити уплетене светлости: дакле, ону каква почива једино на музици својих међупростора. Отуд и *праодсутна створитељка*, која себе надомешћује *путањом светлости* (– јер *она* је “оно више никад достигну ништа”, “смрт-родитељка којој случај тек одговара”*) (Х. Брех) – сазнаје себе тек преко лома/одсјаја те собом још пред-свесно одаслате силе; тек преко посредног *њеног* додира с властитом искључивом супротношћу, мрак-ништавилом. И тек стога се, на чулавом врху једне преживеле зимске творевине, појављује и *лик саме створитељке*: – облик раста-до-себе (оног недостижног) Трећег – као сасвим млад изданак: – зелено-озвездана шишарка што, на правилном одстојању спрам живота људи, држи тајну самооплодности даха свог сопственог сновиђења!

Ноћ – као “звучни сребрни простор”*) (Х. Брех) једног до-краја-неиспеваног сна свемогућности – је оно полувреме у коме сви предмети (уснули светови) откључавају простор сопствене (латентне) светлости, и то услед својих полутренутног суочавања са стањем најдубљег мрака, какво је владало само једном – “пре њиховог постанка”. Тако настаје микропризма безбројних средишњих преламања – *брод путујућих близанаца* – чије бешумно (привидно успорено) кретање твори ону нежнију, магличасто-белу копрену која лако обавија *хучни простор сфере*, кријући притом одсуство “диригента”: – шупљину чеканог проговора многих, који најпре придолазе у лику само једног, *Трећег, као прво-приступајуће непознанице*. Отуд “близанци” делују из своје вакуумске “подморнице” као светла страна месечева спрам тамног језгра сунчевог – које се стврдо у облик палоземаљскога. Тако *они* сасвим бешумно “поткопавају” силину замаха једноусмереног диска сунчевог – те делују *двојно-одбијеном* силом његовог зрачења *наспрам* његовог властитог прајезгра, ту већ згуснутог у прапланету месечеву; дакле, као сила делујућа *насупротив* тамној страни месечевој, као и свему што је безрасветно /фиксно/ ! А све се то остварује тек путем напора суздржавања од сваког, међусобном близином мотивисаног, делања самих тих душевних близанаца – немих посматрача дубине/висине својег сопственог међупростора! И то све дотле док *они* скупа не дођу до стања кристализације једног /брзином даха из-себе-преводивог/ писма/језика, живог органа појачане оштрине тачности у струјном дах-поготку несвесног хтења, односно, још неутврђене путање стремљења Другог. Тако имамо парадокс да Други, као *неко апсолутно нам непознат*, стиже до тачке нашег унутрашње-задатога циља **пре нас самих**, те да одлива његов *собом* опажен облик (облик наше одмакнуто-будуће спознаје) у простор “иза огледала”; а то исто незнајући чинимо и ми њему. Тек се на тај начин “прозирност прелила у прозирност, а да је ипак задржала своју сопствену бит.”*) (Х. Брех). Али, такво што може једно светом-ограничено-Ја да учини Другоме (као-Одсутном) само стога јер је пут пра-силе, или динамика божанске жеље, до те мере (– процепним упливом жеље за дах-вртоглавим наставком стварања –) већ стратегитрана од застоја, да нужно кад-тад дестабилизије сопствени *центар* (оно наднесхватљиво Треће), одливајући га у *нову*, или *благо-померену узрочност*; – односно, у умногостручено-зрцалну димензију *његове* другости, у којој *овај* (Треће – будући тек светлосни вид још неуполичене судбине Другог) постоји још само као његово властито име; такође: као симбол једне своје још непознате сабласти; те као вид себе-дозива у дахом-изукрштано-постајање: – као *судбина иза судбине**):

“...пут светлости наумила си да струјиш – хоћеш ли успети? – Али где се твога струјања многоструког циља свесна изукршта, струјом условљена струја, само ту расклапаш оно мирујуће: ствар и име светске истине, узајамно сједињене, позване да се сједине, е да би тебе одразили;”*) (Херман Брех: *Вергилијева смрт*).

***

Управо за однос изворно-стваралачке комуникације двају “близанаца” кључан је музиковски моменат истрајавања, односно, неистрајавања у “затвореној соби деџих успомена”: јер, тек је то онај моменат који се збива и *упркос* њиховој примарној жудњи за непосредним утапањем у даљину, каква се само слуги кроз отворен прозор себе, и то као сасвим неодређена бескрајност; те стога овај моменат стоји *упоредо* уз захтев њиховог интензивног бављења – унутар те себе – једном одређеном проблематиком устројства спољашњег света: тек би то уливало једину збиљску, иако нејасно зацртану, наду двома заробљеним “близанцима” за проналажење тајног излаза из ове собе – катарзичне тамнице њихове заједничке/биполарне душе.

Притом, главна злокоб спољног света би за њих двоје била: дух механичке нужности, који тежи да, под маском заједничке сврхе, смени **андрогенијски дух једне искушавано-наднеслучајносне фантазије!** Јер, чист ум јесте управо “најобеснији” ентитет у структури живо-делатних ствари – који се из самог себе плански урушава, постајући људском просеку прилагођеним раз-умом. Тако је управо разум оно прво-битно незобиљено; он је зло фасцинирајуће преко-мерности *првог* неусловљеног покрета, те истовремено “подземни” изазивач једноусмерене страсти душе која, не само да премашује сферу праурођено нагонског, већ и сваки могући објект сазнања, – то је, дакле, још у претпочетку света испрограмиран ход бесмисла, који напредује све до руба једног ни са чиме више упоредивог ништавила. Јер растваралачка моћ разума јесте извештан, у поједнозначен смисао све божанско-људске среће прерушен, исход тиранског /сатурнског/ устројства /древнога/ света. И то управо због тога што се ту јавља *чист апсурд* – као *последње-резервна снага људске вере** (Кјеркегор), што се црпи од овог, на случају постигнућа *свеобухватне равнотеже**, злокобно засталог прасвета!

Стога је злокобно старо /без икаквог посредовања спроведено, “дневно”/ устројство света, по коме “сестра-близнакиња” не бејаше један свему преступни, себе-истргли изданак духа светскости већ проста хипостаза његове уснуле душе; “брат-близнац”, не покретни праг такве једне њене и свеопште наде, већ само монополарни/тирански ум као раз-ум, – а усред њих је онај *усисавајући злодух предела* који својом *тугаљивом песмом зове*. Добро-последично би било ново /у-сну-преиспитано, “ноћно”/ устројство света, по коме “сестра-близнакиња” постаје динамичка страна безлично-свеопште душе, и то душе која је уистину не толико без-лична колико над-лична, јер је *у себи безбројно поларизирана*; “брат-близнац” пак статичка, као њен симболички оквир, хоризонт-повратник њене бесконачно удаљавајуће јер *зрцалом-вечери-преломљене силе*; он је, стога, и *лука њене закробне барке* – која струји кроз безбројне половине у-ноћи-пробуђеног живота. Притом је и *злодух уснулог предела*, што без трага одвлачи неког смелог истраживача, један претприпремљен “подземни” облик далеко будућег човечанства, који тек из основа једном догођеног “ноћног преврата” /којим је и био окончан стари еон/ прелази у вид наднепосвојиве, ослобођено-самосвесне силе (– звездане теразије, ум Дикеин). А то је сила озбиљена-на-себи новог светског поретка – кога доноси трајније-ускрсло присећање свих великих песника на неко, зарад бескрајног богаћења облика свог *предатог* живота, племенито себе-одрекло *пра-пра-Ја*. Јер искључиво ово “памћења лишено сећање”* јесте облик његове постхумне славе: – стање трајне озарености, које *узводно путујући* успева да истраје кроз једну земаљски непојмљиву, сабласно одужену ноћ.

Управо *западна страна света*, као праг (уп. Аментет) отиснућа древно-злослутног сунца у *неизмерну ноћ* (уп. Дуат), те као оно мекотом одишуће место где се прикупља сав *сребрно-овенчан сјај предвечерја*, – јесте страна на коју гледа онај *једини* прозор собе тескобног боравка двају “близнаца”. То је страна на коју се једину пројектује њихов бесконачно проплетен пра-однос, а на чијим вршним видицима се овај чак и понад тога умногостручава – да би се тек затим догодио повратак одасланог флуида двосложне им дах-слике назад у простор њихове собе (то је соба која се чини артифицијелна, иако је чине контуре шумских међупростора – *претећа будност четинара*). Тиме се ова *њима једном* одаслата слика “залеђује” посред покрета “изливања” ка већим даљинама – или, кристализује у закон вечно-смислености телепатске комуникације – творећи притом утисак нечег злослутног што се из давнине себе присећа! То је *ехо* само једном зазвучалог завичаја, који се у сопственој шкољци последњом чежњом сагорео, преобразио у **огањ ишчезнућа** – као и упоредног му вечног трајања у слици собом новобојених звезда, које постајаху *кристали растућег мира сред свеопште усковитланости*. Али се, сасвим ненадано/племенито, ова из-собе-одаслата флуидна слика /што оличава кристал близначке комуникације/ занавек и опростила од даха своје сударом-ускрсле успомене, с којом се у истој тој соби већ беше притискала – чиме се та од-свег-издвојена соба безмало тескобног боравка двају близнаца, као управо “окрилаћена”, трајно и уздиже у светле хоризонте.

Претходна интензивно неподношљива близина Другог, као већ догођена у структури “затворене собе”, од тад постаје **прагом сасвим непознатог света** – са кога се, уколико се на њему стајући истраје, иницира палитељство удаљено-анђеоске варнице погледа на сопствено смрт-рођење. Само уласком у ову наизглед познату, а уистину нам сасвим **страну**, душевно-доживљајну перспективу свог “близначца” (– што је могуће тек уколико вољно отпустимо од себе, у један наднезависни живот, пред-дату нам његову тачну слику, тј. његов у-нас-убележен отисак –) могуће је и **немо-сагледалачко свладање амбиса друге смрти**. Јер, та се *друга* смрт јавља као стална претња *гротла средишта* да бесповратно усиса у себе један (– вољом сваке осамљене индивидуе, у њеном тајном савезу са многима, које и не познаје –) управо дуго изграђиван **оквир самосталног опстанка**; а то је свепоплетено-заветни постав идеје сваке могуће збиље – као ускрснућа.

То је, дакле, онај циљно-померен глас обележавања душевног ракршћа, предзацртан као део космичког плана, *лебдећег божанског императива*, – услед кога овај исти “клизи” у преступ сваког свог једном

предатог закона. И то све зато да би сама бескрајност простора феноменалног постала законита, или, да би димна копрена са чуда неусловљеног постојања, која својим наглим иступима и повлачењима изазиваше зазор (злоћуд згрчене Медузе; хировита звезда Алгол), била преуобличена у благод спонтано потеклих ритмова склада. А то су они ритмови какви се иначе успостављају само међу сегментима за васиону тренутачно обједињавајућег, *драмског догађања*; – или, пак, међу оним свуд расутиим сегментима *болом искидане светске душе*, који се на својем новом/преусмереном путовању, попут потпуних незнаца (безбројних, накнадно упојединачених духова), ту заиста први пут и сусрећу.

Ниједан облик јединства – у бесконачној самосазнавајућој васиони – не траје никад дуже од трена. Јер, такав би један облик – провалом сваког слоја своје дубине – *самог себе пробио*: – те би, затим, и одлио свој приказујући садржај у наредни подслој, који би овај претходни, у-себе-уложени, тамно ускладиштио и до-у-вечност одужио. И стога: “...нека ћути он који је сву ноћ лутао по беспутној планини својих осећања – као што морнар ћути, старији, док претрпљени ужаси играју у њему као у дрхтавим кавезима.”* (Рилке). И стога: да би *пред-одбројано* истрајавање у “затвореној соби” постало издрживо (– јер у њој је сваки од двоје “близанаца” бескрајно сам, управо зато што фактички не може да буде сам –) неопходно је присуство другачијег фетиша (катализатора “другачијег стања”*) спрам онога каквог су имали музиковски близанци: – уместо бескрајне земље детињства која, као светла сенка (најава) неког тек будућег јединства, улази и излази кроз прозор собе како и када она хоће, а чија струја на крају ипак бива заустављена “зидом суморне кише”, те скамењена у “дече играчке”**, оне које заувек остају непокретне унутар собе, – једна људском уму ипак доступна *слика ноћи*. Јер, то је истовремено и слика продисавања извесних, дахом најдубљег подземља усковитланих, струна једног предела – који, иако земан, почива под највишом звезданом куполом, насталом од самоизливено-пламног духа свесагледавателке. И он, у том жално-измењеном стању, *још постоји* – у виду највише издигле *шупљине земљине*, којом једином и блиста скупност *светског сна*.

Али *подземљем ускладиштен сан* или *душа света*, јесте само *надалеко одмакнут* одблесак “песничких становања на земљи”* (Хелдерлин); – не и обратно, да овај највише простран вид становања има потпору у канибалистички свеобухватној души: – Диносаурусу. Стога, *душа света* као *облик скамењеног бола, предео жалне успомене*, или *калуп* продужавања *даха* свог праелемента /и то кроз један трајнији живот свог мехурја/, опстоји /у за песнике “оскудном” времену/ искључиво у *расутом виду*: у клобучастим мочварама, завојитим долинама и хучним пећинама, при трокутним мореузима и сл.: “...због душе простор постаје изломљен и клобучаст као лед.”* (Музил).

Притом, исти тај блажено-ноћно прострт *прапредео*, будући препун *пробуђено-сетних очију*, тек својим усаосећавањем у страшно *позадинско црнило*, вазда претеће иза згуснутих сазвежђа, свија к себи и сам њихов преудаљен простор! А такво немо-сагледалачко трпљење (од стране душе тог предела) неизбројних звезданих колона, исто је што и рилкеовско трпљење поворке непознатих жена које су му, *убитачне*, ноћу струјале кроз крв /“– Ах, како су туђе!”/. Јер, тек се таквим једним трпљењем и сам занемели сагледалац, кроз преломно-свинутим му погледом на за-себе-уобличену (чекано земаљску) смрт, узноси у ноћно-писане висине: – као кад “судбина у песму улази, па се више не враћа, постајући унутра слика...” (Рилке)*.

А тако и сами ови “близанци”, бивајући кроз прозор “затворене собе” обострано суочени са амбисом-иза-звезданог веза, заједнички почињу да дописују у њега *светлу сенку*, недокучиви обрис из-себе-постанка једног јединственог им “бродског тела”, – које је заправо учинак напора спрежно-маневарске пловидбе /од двају/ случајно сусрелих, апсолутних странаца-у-ноћи; – и то странаца који не мораху бити искључиво *оно двоје опште-познатих као свеиницијелних*. Стога, тај брод ширеће светлости једне у-ледник-збијене амбис-расвете, у виду разгореле *буктиње нечијег безосвртног самосазнавања* /то је брод ослепљено-љубавне моћи појачано-тачног разликовања/, јесте исто што и постанак једног *универзалног*, убрзано из-себе-преводивог *писма/језика* – које би се *собом откључало* тек услед “подземне” жеље за једном преогромно-жртвеном комуникацијом међу најдаљим странцима! И то свескупа дарује његов постанак као бестежинско пловидбеног тела кога чини већ и само кретање гешталта, или један тренутачно занемели израз (од себе-видства саме прамогућности фугалног до-уобличавања. Дакле, најпре је оно праживо претворено у неживо, да би за узврат, сво неживо било једном заувек преобраћено (или не) у живо.

Дакле, сам уплив Непријатељског Трећег – као изненадни продор немерљиве снаге из црне позадине предобезбеђених сазвежђа, као такав догодив тек кроз *око уљеза* – јесте изворно конститивни услов трајања близаначке љубави. Јер месечево-кратерска шупљина *Уљезовог трећег* /измештеног левог/ *ока* јесте место у коме се некад скупљаху сунчани отрови, излучени из ломова свих једном одбијених зракова хладно-звездане светлости, а који уистину потицаху из свеобухватног крила небеске црнине. Свакој души одређеног зрака отуд одговара тачно једна доза те и посебан квалитет ту зацртаног отрова – који она мора по вишој

нужности да прими на себе **те и да на њега сасвим појединствено-својствено одреагује**, да би на свом даљем луталачком путовању уопште и могла сусрести свој прави, властитом суседству путоказни знак/зрак, што јој у сусрет придолazi с *другог, шире-озвезданог* стабла – *изданка у виду шарене муње, врхунца сопствене вероломне странпутице!* И она с тим пресрелим је зраком твори “крилату катарку” – осовину узлета “тиркизне једрилице”, Скарабеја. Стога, иако индискретни поглед *Уљезов* уноси, међу овај близаначки пар, сву грубост околног света /наместо пређашњег мира њихове загледаности у ширину оностраности – сабрану око “змијски двоуплетене катарке”/, *њих двоје* овој ипак одолевају: – јер *они* не напуштају свој стари сан о боравишту у зелено-светлосној мекоти сопственог света, али истовремено – привидом сопственог мировања у том заједничком им сну – граде непрестано нове и нове стратегије свог мукло-отпорног кретања, у туђем свету. /Јер: *Уљезов поглед* је ту исто што и Исусов мач, којим се најпре разара облик сваке успостављене заједнице-на-земљи, али којим се затим – уводећи међу блискимa неспоразум – уводи смисао душевне, тј. телепатски-одстојне комуникације/. Отуд, тек с урушењем равни прималног битисања (– услед западања неког вртоглаво себе-неуоченог творачког субјекта у онесвешћујућу истост са светом –) начело истрајавања у чистом, или не-изнуђеном самотништву постаје највећи естетичко-етички императив. Јер једини могућ пут уназад, до у прастање одрекле потпуности, преостаје на крају као “ход усамљени пределом лишеним сна”* (Рилке).

Преиспитивање “подземне” основе заједничког живљења двају душевних близанаца отуд је могуће само кроз један дуготрајан процес упознавања својстава оног *себе-стварајуће-трећег* – и то преко примарно себе-не-створеног, *непријатељског трећег!* Јер, **Уљез јесте праконоститутивни мањак у везивном ткиву само-из-себе-постајања Трећег** – које је тек један неизбрушен злооблик светлости-створитељке! Притом, овај ненадни уплив *Уљезовог погледа* јесте уплив оне невидљиво-перспективне тачке која, мимо свог правог контекста, ствара ефекат искривљености свих датих јој пресечних површина, те од неизбрушеног облика близаначке комуникације ствара његову властиту карикатуру: – примитивну комуноу са новим обележјима посесивности; а од серафимског венца свеједнакости, као облика опште саосећајности – наказни облик сентименталности, који се чудновато преплиће са највећом суровошћу! Али, уместо да овај шуњајући-замаскиран *Уљез* прође непопажен, он изненада – *свршетком кружног веза мајки* – бива разоткривен као клица раздора у венцу свеједнакости, сатканом од косо-титраве светлости, те уједно и као услов првог облика њене присебности/скупности; – те као једна вештачки дограђена карика, присуство “нестворене укочености”* (Х. Брех) у тој светлости, без које би се ова у неповрат расула! Тако сам *Уљез-Самодржац* најпре прави раздор међу серијски-апстрактним сестрама /Хелиадама/, да би их опет на вишем/излазном луку струјања светлости – управо **у отпору спрам самог себе** /као извора прималног зла/ – поново /и не хтејући то/ ујединио /у лику *треће, за-круг-просецајуће* и отуд *судбоносне преље*: –Атропе!; и то на начин вртоглавог повезивања *њихових* до тад сасвим одвојених путева, у корону *догоревајућег* даха давне створитељке: – дакле, у корону која тек овим раздором јесте уистину стечена /“јер, будна душа је неиспуњива празнина у простору”, (Музил)***/. Отуд придолazi и један, издахом сваке засебне короне овог *сестринског низа* додатно задобивен, *празан простор* – за слободну појаву Другог, то јест, “брата” – симбола *ноћне шупљине*, који, будући многострук и без сопственог лика, код сваке одговарајуће “сестре” ствара управо засебну окосницу како *њеног* тако и *његовог*, преласка на раван свеопштег ускрснућа. Јер то је раван бескрајно усложњене обновљености прамотива, тј. нулто-подстицајног извора свег небеског палителства, који затим од свег потоњег света бејаше заборављен.

Јер **злослутна је троглавог пророчког мотива** – Сијамска Сестра (Изис), која на челу имаше пресјајну петокраку звезду покретног (– тачкастог) пресека сфера. Дакле, управо *она* која носи маску једног давно несталог јединства, те коју прати својство немилосрдности лепоте као шупље-површинског, уистину неравног облика *кугле свеобухватнога*; а иза које се крије онај *страшни Уљез*: – *ипак корисна киселина*, што нагриза оклоп *у-њој-заробљене* силе прошлости. Али, управо *она* јесте та која зарад тестирања другости Другог (“брата”) укршта небеска огледала. Тако он сам, као симбол многострукости простора ноћног сна, пролази кроз многа испитујућа огледала, да би се на крају облик његовог постојања свео само на изванстан путоказ: стрелицу излаза из лавиранта “највише-апстрактних ликова страховито неизбројних сестара”.

Тек то беше онај затајено-двојни улаз у средишње-шупљи простор лопте праземљине, који сачињаваше близаначку /дубоко-личну/ под-структуру /безлично-светског/ сна: – неразвијени основни облик будућег /самопреводивог/ језика, иза кога још није стао ни један једини субјект! то је онај једини светлосно-досегли облик /чистог/ постојања, дакле постојања-без-граница, а који одговара стању тек отпале тежине нечијег – визури сопствене другости саображеног – сновиђења: – нова лепршавост дво-даха, на бескрајно озбиљном

делу сопственог узајамног подстицања; такође, светлоносно двоуплетен бич продужетка стварања – оно тиранско истинољубивости сваког сањаоца.

***

“Музика је једини дар у коме човек ужива сам; сви остали дарови траже сведоке”. (**Мармонтел**: *Приче о манирима*)

“...Али пало човечанство има могућност да се служи још једним задовољством – можда једним јединим – које се још више него музика, најбоље остварује у друговању са осећањем изолованости, са осамом. Мислим на задовољство и контемплацију доживљену приликом посматрања пејзажа у природи...” (**Едгар По**: *Вилино острво*)

Може се рећи да постоји сасвим извесна веза између све велике створене музике и светлосних струна одређеног предела: “архитектонска” слика пресека на-себи-засталих геолошких струјања **и** из-несвесног-изронели, обрисни запис музичке композиције стоје у присној вези. Исто тако, путоказ тумачења једног таквог записа одговара мотиву “другачијег душевног стања”* (Музил) кога предео буди у сагледаваоцу – а који је обавијен “велом полупровидне белине”; он, као *простор под велом*, одговара *предворју* сагледаваоачевог привиђања/прислушавања одређене композиције, у коме се збива померање фокусне тачке значења – од *ове* фиксирано предметне стварности ка *оној* “клизећој”, метафоричној. Заправо, то је онај још неодређени део људског осећања који је тек увод у сферу повишене одређености /у којој се употпуњује и сам музички запис – постајући мултимедијалан/.

Тако и првобитно блештав Свод Ноћи, обавијен тамном копреном сопственог предусаглашено-звезданог рођења (збивајућег усред “дима пропасти *тиранског сунца*”), те као притом још и замагљен “од суза безбројних звезданих суочавања”, на крају постаје “од споља мутно-бео”, а “изнутра јасан”. И то само стога јер под тим великим унутрашњим притиском одашилије једну брујећу мелодију, а да притом уједно и прикрива њен идејни костур, праклицу њеног *путујућег* исписивања на површину – представљајући је као (наводно) готово-записану, трајно заустављену у тој слици /јер, сваком поједином епохом аптрахован одређен ликовни детаљ, орнамент као “формула животног стила самог”* (Х. Брок), јесте једна предсвесна воља за откривањем оног **доправљеног** унутар музичког записа/. А тек затим би и Свод Ноћи, себи-саздавајуће мерило даљинског укомпоновања у-неповрат-просутих сазвежђа (– мерило **упадне** тишине, што је тек најављујуће *луком сударних обзорја* –), преобратио у *неми одговор сфера* (на из-дубина-изронело, побуњено питање човеково):

“... праузрок се из “коначне” бесконачности једног ипак још антропоморфног бога измиче у праву апстрактну бесконачност, нивови питања не увиру у идеју бога него стварно одлазе у бесконачност (они, тако рећи, не теже више ка једној тачки, него су се паралелизовали), космогонија не почива више на богу, него на вечитој продужљивости питања, на свести да нигде није дата тачка почивања, ... ”” /**Херман Брок**: *Распад вредности**/.

А “здање формалне логике почива на садржинским темељима”** /Х. Брок/ – можда на исти начин као што и запис једне музике почива над пределом.

Отуд би се могли одредити извесни ступњеви развоја рељефног записа (посебно романтичарске) музике:

1) Управо налик висинским пределима Скандинавије, а истовремено и тропским вулканским острвима: сви планински облици као да тону једни у друге, да би се – изненада – на граници брисања властитих обриса, расклопило њихово вулканско средиште; оно које, попут центрифуге, изнова из себе избацује злокобно рашчупане купе висова, и то тако да ови постају viseћи – попут укусо-избачених торњева каквог природно никлог замка.

Сходно томе /као поменута **садржинска претеча**/ већ и код раних Хајднових квартета: – полуосамоствалена површина изразног постаје вртложним кретањем течне маглине неапетитивног дела људске душе, који, попут једног до краја неразуђеног, мутно-белог вела прекрива извор своје зле једноусмерене силе. Али, такође и свој ту већ благо-померен циљ: – новозадобивени простор за струјање свог понад-свега-клизећег даха, који доводи до исцрпљивања последње дубине оног безизразног /окамењено-изразног/.

2) Налик балканском приморском кршу: једном установљени облици се – под утицајем “дрвног ветра, с пучине”, “што дува само за прастење, амо пространства чиста, сручујући се из даљине”* (Рилке), постепено искрзавају и огољавају, још само местимично обрасле густим шибљем и маховином, постајући истовремено – у ломној оштрини ширеће-зрачних ковитлаца – свемирски апстрактне и налик раскошно уобличеним, из дубине ноћи обојеним играчкама. У непрестаном су разговору са својим посматрачем и као да представљају замрзнут изглед кривуље свепротезне комуникације, која бива затечена да стоји попут осовине – дакле, усред а не насупрот све страхотне свемирске безбројности.

Код Бетовенових *Последњих Квартета* – позадинско *треће* као *непознаница* коначно избија, у виду само-исписивања оне дубоко-затамњене стране душе, кречући се у свом *подземном* отпору спрам објектног света, те преводећи простор оног страшног у гротескно, и обрнуто; трајно померање граница свих затечених структура.

3) Налик највишим областима Алпа: – постоје многе сеновите долине које изражавају врхунац нечијег самодовољног живота, а које су ограђене кристалним шиљцима, изломљеним у свом саодносу, те у којима сваког просечног путника хвата клаустрофобија. Како је само након тога – већ иза суседне стене – неочекиван стрмоглав пад тих viseћих громада ка подножју, чији /за “окоштали” ум непојмљив/ распон опомиње на привид спокојства бивања-у-изолацији сваке такве висоравни. Јер, на великим надморским висинама се само прима *упут* за тражењем разлога силаска свег бескрајно самодовољног живота у тескобне низине зло пренасељеног света.

Код све Брамсове камерне музике – оно *треће* као *непознаница* избија тек на крају циклуса варирања некога мотива – будући да је *оно* већ у *себи* *самоме* суздржано, те по својој најдубљој структури само-освртно. *Оно*, дакле, избија тек преко драмског посредовања примално зле једноусмерености стваралачке силе, која собом руши и изнова успоставља образац тумачења своје друге, *светлодавне* стране, тј. свог *несвесног* мотива – који тад баца једно сасвим ново, “косо” светло: то јест, исповрће ону “светло-заносећу” фугу благо-измењене перцепције ствари – каква се збива само у ретко-правог романтичара.

4) Један сасвим неочекиван спуст са Алпа у кањонске низине, у потрази за новим – *близаначки двообалним* – долинама пунине душевног живота. А затим, тек одатле, сасвим ненадан долазак до Рајне – где се читав речни предео *до те мере* заноси за сопственим *благим закривљењем* да овог *продужује* у облик бесконачног одлагања свог коначишта. То је, међутим, оно што пробуђује једну *узносну слутњу* у *осматрачу* – који постаје попут грозничаво згрченог дрвета на узвишици, што испраћује један /падом долине бесповратно одлазећи/ предео.

Код Шубертских позних триа, квинтета и квартета, такође и у његовим троциклусним соло песмама – постоји хипервидљиво, бурно-површинско кретање преживелог дела неког самосвесног сопства-на-издисају, кретање које све више надилази свој замишљен, прво-постављен, *циљни центар*, те тако постаје *иронијско средство* подривања оног устројства свеколике људске осећајности које подражава тек само њен инертни, апетитивни део. Тако ово вишесмерно кретање, ослобођено из чворишта *неусмерене, у-себи-усукобљене или постживотне* страсти, на крају прераста /уз привидно малу вероватноћу/ у *тонски диференцирани мир; фугу посттрагичне светлости*; – и то све у једној продуженој, и тиме већ сасвим релативисаној, линији скретања од сваке утврђене трачнице. Дакле, један високо храбросни а притом ипак исплаћен чин ризиковања, који просечном уму даје привид безнадне слабости и глупости...

(У прилог изреченој тези да се у једном (не)-уређеном пејзажу – пре него игде другде – да опазити оно натприродно, што је иначе само апстрактним средствима изразиво, стоји већ и сама чињеница да се француски симболизам својим добрим делом развио из немачког романтизма /који се “наивно” фокусирао на природу;/ те и да је, обратно, дух немачке “тиранске тачности” могао пронаћи своје пролазно уточиште у сфери француске “креативне лажљивости”, и њеном “подлом” језичком исклизавању – из сваке фиксне конструкције, потекле од немачко-језичког духа ускладиштавања у-бити-несавладиве бујице колективног сећања; јер је овај више тополошки него сензитиван језик дао највеће плодове управо зато јер је језик трпљења неизмерне силе рада изванјезичких елемената у себи).

***

“Свако је посебан звук који само у души
оног другог може да испише неку фигуру,
иначе нигде другде ако га ова не чује;” *

(Музил)

Једно *Ја* (оно увек друго самог себе) постоји тек на основу своје кадрости да чује неми звук (*нигдински зов*) свог друго-бића, несусрелог “близанца”, који у њему испишује његову – али не и сопствену – фигуру: – а то је **онај мноме преегзистентно виђен облик-моје-душе, којим се Ја тек самопризивам у постојање** (уп. безгранично постајање). Из апсолутно незнаног основа једно *Ја* ово исто дугује *Другоме*, и не зна се ко ту почиње. Дакле неко *Ја* тек отуд почиње да постаје-собом, што у неком тренутку сазнаје скривено-смислену

реакцију читавог свемира на сопствену *нигдином-одазвану* појаву – **и пре него што би ова сама изронила у видљиво!** А та сумирана, јединствено-свемирска реакција (– као завршни ефекат спрежног рада на *једном истом језику*, који се дуго већ кристализује у *Црној кутији, шуљини чекања Праисконских Близанаца* на знак иницијације у најдаље претприпремљен *одговор душе предела* /на питање о услову постигнућа **чистог**, то јест, чак и у учињеном му **апсолутном резу** или пркосном себе-помаку, **не-помереног** постојања –) јесте у свом почетку **двострука, расцепљена**. Јер, различите/неподударне су душевно-дубинске реакције *Јаства* и његовог *Другог*, иако су наизглед – сагледано из спољашње перспективе – истоветне.

Финални, до краја “преводиљачки” покрет шаховске Непознанице, као онај дуго чекано разрешење неспоразума између понорно-отуђених Близанца (облик *Њихове* изнова покушане комуникације), ишчезава (попут *сребрне траке*) на *западном обзору*. И тај покрет бива (– *с те незнане* тачке –) попут *еха* враћен ономте који га је (први) одаслао; те се затим још и толико успорава – унутар дестилисаног, мекоплавог простора своје нијансе – да се на крају замрзава у “пахуљу”: – колаж померено-метафоричких значења, који бесконачно расте! А таложна дубина његових сенки, притом, на врхунцу своје зрачности саму себе открива: – као двобојно-основну сенку, оквир **овог** преодлучивог покрета: – затим, као један плавозелени (полупровидни) флуид: – *узбуркана корона око звезде сталагнитског подземља*; – дакле, као кружни ток који износи на видело све *њене*, злокобним јој одсјајем препокривене, акценте. Тако се комуникација ових Двају /никада сусрелих/ Близанаца, на врхунцу свог интензитета успорава, или, даје **привид успорености** – одужености свог крајње-заокретног, односно завршно “преводиљачког” покрета.

Насупрот зову-из-шкољке западно-брдског предела, стоје, али на знатно већој висини, “собе”, односно скривени међупростори шума, који се нагињу понад читавог ниско-валовитог предела – оног који спирално-тугаљивим тоном пада у даљину, остављајући за собом тек једну сивоплавичасту сенку која бесповратно упија у себе сваку собом пробуђену, далеко-људску саосећајност. То је, дакле, предео предодређено људског усаосећавања са беспућем једне залудно-прострете мапе путовања: – оне која, попут раста узбуркане воде тог још недогођеног садоживљавања, производи **одјек на супротној страни** – страни здружено растућих четинара, или фигура устрептале мирноће у-узајамном-трпљењу, а које су ту истовремено и саобразне ликовима неких још нерођених особа – што се **све скупа** сусрећу у **само једној, далеко-одсутној индивидуи**. <1>. Управо *оној* која је *праоблик* свог бића (– “пумпу звезданог крвотока”; полуку хиперреалне комуникације –) сасвим безрезервно (кроз смањење у *отвор појачаног зрачења*) понудила свим осталима; – дакле, тек у *оној* која је једина до краја испила хладно-зрцалну светлост **необориве звезде самотности** – ; /уп. “Морал почиње тек у самоћи која одваја сваког од сваког.”* (Музил); – те *којој је*, стога, једини начин да изађе из себе – да поништи себе; – те и да се претопи у антипростор свог зрцала, или, у оно њој сасвим непознато суседство – што се пресијава милионито преломљеном светлосћу сопствене кружно-не-досегнуте саморасвете. Тако те шумске собе као својеврсне “срчане коморе”, што скупа одржавају “пулс” нечијег *померено-светског* сневања, постају уопште некеме доступне само тако што некад неко у њих – *вртоглаво* – склизне. Јер, тамо где је требало да буде само једно једино стабло силе (оно дарујуће, архетипско: – *дугом давне вулканске планине поунутрено међузвездано пространство* –), наједном стоји лавиринт шумских соба (– уп. стваралачки светла прапразнина!), услед чега је и цео простор постао водошумно мек и људски настањив! Каткад се у таквом затвореном простору може наћи гигантски четинар надземно рашчупаног корења које је, можда, управо пра-олујном чежњом неког божанства за *преступном комуникацијом* /са ту залуталим људским створовима/ оборено уз ток неке претанке речице... И када се из једне од таквих соба ипак изађе, опет се залута у неко од њених многих суседстава тако да један потпуно непосредни излазак – без враћања дуга виђеном призору – **ту уопште није ни могућ**. Где год да се крене, све је пуно путоказа /јер сваки је зрак/знак ту истовремени путоказ за сва своја могућа суседства/, – односно, ту нема, гледано из ниједне перспективе, никакве разлике између главних и споредних путоказа: сваки подједнако заводи на /још ниоткога проказан/ **пут бескрајне странпутице**. То су, дакле, онакви ходници звукова у којима се запетљава једна још недовољно напета нит љубавног памћења – нит повратка ка месту почетног избијања звукова. Они су, заправо, један сложен састав путоказа, који се у целости ослања тек на беспросторну нигдину својих зрцално испражњених суседстава – а која сва удружено “лажу” једна о другима, да би тек тако коначно и указала на “истину” свог почетка: – на *обрушено брдо супротне стране*, те уједно и на *ка-овамо-угнуто*, али при том *и оборено*, архетипско стабло, кроз кога дува једна **узносно жалостива промаја**, – она чији **ехо** кулминира у оној најдубљој провалији над којом се загонетност целокупне атмосфере шуме управо и надвила. Јер, оно некад беше она највиша горска јелка, са сребрном звездом на врху, као лик прамајке која нечујним (пећином упијеним) плачем ствараше окате кристале. Али управо стога су ту и изникла она *сијамска*, дупла и тродупла, сред злокобно препличућег урањања једног-у-друго, извитоперена стабла, која к овој моћно заграђиваху приступ.

Тек захваљујући чудесној милости тог места, које немало чезне за спољним светом, сва ова стабла која су злокобно урасла једно у друго, са гранама згрченим на покрету чежње својег *спрежног нестанка*, заиста и настављаху да теку једна у друге – све док се не би узајамно и сатрла: – и док њихова изувјана непрегледност не би прешла “у једну једину прозирност истовремености”* (Х. Брех): *пресек несводивих струјања*, дакле, оних које долазе од *двеју опречних обала*, а чији *понор* и порађа жељу за саобрачањем међу духовима страности. Али ту управо оне *прво-издвојене, две судбине* сачињаваху *вијугави пра-ток* што износаше на видело *оно нешто што изворно руши, те укусо помера тежиште целог тог сијамског зло-саучесништва*; – те само захваљујући чијој потиснутости у један засенчен угао, сва ова стабла и брегови уопште могаху да стоје усправно – те и да, попут високо развијеног духа какве природно никле капије, пропусте (или не) свог дуго чеканог, дрско осамљеног путника.

Али, све оно што је пре остајало *иза капије* – управо ради прикривања сопственог /тамног/ порекла – сада струјом укусог /готово неприметног/ померања свих својих граница /стења и брегова/ тријумфално *излази* на /светлосну/ узвишицу. И то не више као она неисказиво самотна индивидуа, полу-ишчезла у болу осамостаљеног бића свог празно-ослушкујућег зрцала... ; дакле, не више као дух у сетном лику прамајке... ; **дакле, не више као само једна једина крунисана јелка у ноћи, него тек као ускрсла ново-величанственост једне дахом-никле-грађевине у каквој се једино и збива освет биљно-учахуреног светла прапразнине**, – и то под сводом од леднички-засталих слапова кише /што некада спираше небројене талоге мрачних сећања/.

Јер, само у међупросторима дивљих шума, чија се давна душа /кристална посуда свих просутих сазвежђа/ још увек неопажљиво провлачи кроз пределе, те која тек у **нечем минијатурном** свладава раскорак блиског и далеког, настајали би /попут минијатурних градова-од-играчака/ новоградивни симболи, *сажеци другачије правилности акцентовања неког осећања*. Стога су они *учинак* оне *дубоко-пролазне сете светова* која разоткрива **увек другог и другачијег** субјекта *сневања*.

“ Ништа се још није мицало не прочељу дворца.
Вода је била мртва. Сеновита поља нису
напуштала шумску стазу. Ја сам будио
сваким кораком један живи и млади дах,
и драгуљи погледаше, и крила се бешумно
подигоше.
(...) Насмејаш се плавом слапу који
се рашчупавио међу јелама: на
посребреном врху ја препознах богињу.
(...) зора и дете падоше на дно шуме.”
/Рембо: Зора/.

***

Велика космичка шала измене “шаховских фигура”: – Први и Други без Трећег, као траженог симбола њихове постајуће равнотеже, постају кобно замењиви *било којим другим, случајно* придошлим фигурама – које улазе у деформисан оквир њиховог пра-односа. Јер, Недовршени Трећи замењује конкретно-постојећег Другог са самим собом, као хибридно-постајућом /злокобно неодлученом/ индивидуом, да би непосредно присуство Другог превео у /апстрактан/ симбол /укочене/ равнотеже, и тиме Првог лишио могућности сваког даљег говора о себи. Тако настадоше многи лажирано-нови, сасвим извитоперени парови у Вациони, **по моделу ове “праосновне крађе”**: Хермес и Еуридика, уместо *Ње* и Орфеја; Тот и Тефнут, уместо *Ње* и Шу-а. Врх троугласте фигуре постале од прелома једне узосно-резонантне светлости, која расветљаваше *Њихов Пра-однос*, ту се стропштао у бездан изврчући све од-те-светлости постале фигуре **на доле**:

„ Он рече: позвао сам те ја (...)
досад сам чекао да се расточим,
чекао само, утонуо у слова.
(...) И она беше нема. Чутке и замишљени
ишли су они, али ипак опијени. (...)
И нису ништа више говорили:
затамнеше им речи и замреше.
И нису ништа делали, ништа творили,
читаво дело већ учињено беше. ” *
(Х. Брех: Месечари)

Они који нису, нити – као **вечити непријатељи** – могу бити /у последњој збиљи/ сједињени, али ипак то јесу /на равни симбола/, јесу то само због тога што се на таквом једном гротескном /немогућем/ односу рефлектује смисао апсолутне празнине, те и што се преко њих отвара **процеп бивствовања** – кроз кога једино још може да се прође **уназад**, последњи пут, у оно **заувек напуштено стање**, које је владало **“пре”** **пролома сунчеве казаљке**, тј. “пре” одлуке за *незавршиво јесте – које смирајем трепти на западној страни*. <2>. А то све ради тога да се кроз ту новооткривени смисао понављања потврди, тј. у својој крајњој безначањској консеквенцији “појача”, овај једном већ учињен избор; – дакле, све ради тога да се изнова удахне светска душа у празапис кретања људских судбина. Јер, онај у прастану још кристалисан облик комуникације двају “близанаца”, будући *а priori* свемогућ, беше управо немогућ, јер је морао постати ситуиран у свету: одлити сферу својих блажено хармоничних саобраћања у једну до детаља уобличену **парадигму за остале** – па тек се онда, накнадно, према свему томе и ситуирати: – **дакле, поновити се**. Јер, равнотежа путујуће сфере у-себи-бесконечног близаначког сједињавања базира се не на удаљавању од света, већ на истрајавању у покрету перманентног отпора њему као “палом”.

Тако је Недовршени Трећи /*светло-прокрадени Улез*/ прототип сваког оног који – за разлику од овог *иницијелног пара* – не беше кадар “да чује звук/ехо” свог друго-бића, као ни да омогући то да *ово* у њему испише управо његов сопствени, ниоткога још упознат, али при том сасвим јединствен микрооблик. Али то све услед тога што свако појединачно биће, већ на равни сопственог пред-свесног постојања (– јер моћ “чујења” припада мерилу чисте свесности –) јесте кадро за такво једно исписивање. Тако је *Улез*, уједно, прототип сваког оног који (– без помоћи неког додатно примљеног знања – о облику таласно-нарастајуће коегзистенције супротности, која трепти *усред нигдине*, јединог места *апсолутне измене искустава* –) не могаше да искомуницира са својом идејном сликом, па како би тек онда то могао и са *светском анимом!* Али, то све још увек не значи да *његов* звук (из ауре *покушаног* самопалитељства) неко други није “чуо” – те да је *он*, незнајући, некоме несвесно исписао облик његове душе, и тиме се ипак уздигао из последње ништавости, ипак улио наду да и *он сам* може једном самодовољно да постоји; – односно: да је ипак знао где да затражи помоћ за обнову своје једном изгубљене могућности да почне “истински да постоји”.

Јер, управо Недовршени (– *не-одлучени* –) Трећи, као прерано отелотворен и тиме **изокренут симбол непознанице**, јесте онај (за парадоксалну потврду Утопије) тражени пра-злочинац: “...можда је безброј пута пипајући ишао кроз самог себе да би пронашао капију, а сад најзад стоји мирно и све више прислања лице уз дебело окно и издалека гледа вољене жртве и смеши се...” (Музил: *Савршенство љубави*)

Стога, управо (у “вучју самоћу” повучена) Лахеса /она Мојра која једина има “сплет кључева” од Ананкине “најдубље коморе”, где се чува “памћења лишено сећање свемирских времена и сведоживљености”^{*} /X. Број/ шаље *тог Улеза* /у облику инструмента прапредодређене *повреде светског бића*, тј. *дуго-изваганог мира свеобличја*: – зарад бескрајно жељене комуникације Ананкине са с-Престоља-отпалим, смело упојединаченим духовним бићима. Тј. зарад откритости (у свеопштем сну) тачке укрштања врхунца добра и врхунца зла, преко кога *Мајчина Идеја-о-Добру* свој *још само даљи пут* изборује! – зарад тек *Кћерима* извршеног мерења *путање светлости*, или устоличења /на врх *троделног им ткања*/ *звезде последње јасности*; – зарад тек од *њихове стране* потеклог афицирања *више природе нижом*: – све стога, јер тек *ова друга природа* доводи до **коначног кристалисања** (у Уму Ананкином) логике преливајућег изобиља! Јер тек обуздавањем вртоглавог рада “воденице смрти” (Крст-Вретена) и овај (Лахесом призвани) Улез може да дестилује “провидни стамен” – у виду “капима оживљене” утврде свег постајања: – вишеслојни водени пад какав својим ломним стрминама твори *венац-од-одблесака*; – онај што је саткан од спирално-светлосне пролисталости читавог пра-небо-океана битисања. Јер будност посред многоструке смрти (*духовност покрета сфериног вретена*) јесте својствена искључиво “светској души”, која је отуд и остала “неиспуњива празнина у простору”^{*} (Музил).

Али, то би уједно значило и следеће: – док су *Праисконски близанци (Шу и Тефнут)* били сами у *кугли таласног пенушања светло-воденог Пространства (Нуна)*, – Они би *а priori* отварали, али и *а постериори* затварали пролаз ка подручју једне (још шире) могућности; – односно: **к непознатој визури спрежне кретње њих самих**. Али, то би значило и то да се *будност светске душе*, која се *самосвојно (пра-болно)* догодила посред *њих двоје*, морала у извесном смислу хранити туђом, већ у свом зачетку спутаном могућношћу: – зарад нужде њеног уобличења у облик прималне општости, – ублажавајући тиме безмерни бол прскања сопствене границе! Отуд би то **пра-слутано** било једна унапред пала могућност злоостварања *Улеза/Трећег (Тота-Хермеса)* у оквиру ове, тек привидно сасвим затворене, *кугле*. И управо стога је *свеопшта душа*

радије одабрала кренути путем свога **потпуног растварања**, да би (– тек тад збилом кушњом простора своје **још шире могућности**, то јест, *зрцалног антипростора* што одговара **чвору множине** –) на самом рубу свог нестанка и ускрсла – и то проласком кроз један свој новоспознати лавиринт: – пут свог “сапатничког” проналажења, унутар властите *кугле*, свих *њених некадашњих* “рана”, временом прешлих у **сплет неравнина**. То је, дакле, један мрежаста **једном подземља скројени** пут који, као **отворен скуп**, расте све до **прага наде** /тј. до прага “бескрајно сложене катедрале појма”, која се “преноси с вала на вал”* /Ниче/. Јер би, иначе, ова **боллом отежала** душа неправом ускрсла: повлачењем “жичане” струне свог “цветно-отварајућег”, продуженог слуха уназад, у неотворен сустав “шумских одаја”, – у својој урођеној отмености неразоткривених “срчаних комора”.

И ево: не, још не сестра Ехо, него већ сродство брата-и-сестре: у самој рими у којој реч тражи братски одјек (*den geschwisterlichen Klang*) своје смислу. ... “Она је Ехо (*Er ist Echo*)” ... “рашљарски штап” за место (*Ort*) смисла, његову локацију и његове дислокације. (...) Смисао се рађа из пара, једанпут, случајно и унапред одређено.

... Риме слажу реч неког језика са местом, потом са вратима места, са једним “отвореним местом” или “нашим вратима”. И удар риме, као *чеких* неке *буре*, даје тај Ехо, чућемо то, један колико усхићен толико злокобно наглашавање.

... таква германска Ехо има моћ да натера на дрхтање; ... **

(Дериде: *Политике пријатељства*)

***

Када се постави питање о онаквом укрштању мотива какво би довело до континуираног тока креације међу “у-ходу-размакнути близанцима”, неопходно је да један од “њих двоје” искорачи из предестиниране узајамне близине и преузме улогу иницијације. И уколико се већ показало да је тај вољом искорачени “близанац” управо “сестра” (јер “брат” *не-намерно*, или *игром случаја* испада из *кугле* – завера богова!*) – тада *она* улази у интензивно самотнички однос са *мајком-природом*, трудећи се да преведе онај неупоредиво сложенији језик “знакова природе” на “људски језик”, кога једино и разуме од-ње-отуђен “брат”. Међутим, такво је једно “превођење” (уп. стварање једног новог “језика унутар језика”* /Делез) ту уопште могуће само утолико што њен давно одсутни “брат” јесте један пред-свесни саучесник, или потајно-градивни елемент – у постајању ткива тог новог, или “суперпроводног” језика! Јер *она*, у свом *немом и окивајућем* је односу са *душом природе*, заузима управо *онај положај* који је *симболички* био додељен њеном “братау” /тј. она привремено преузима ову, њему *коцком додељену и коцком узету*, улогу “преводиоца”/. И тек са таквог **кратко-задобивеног** /а за структуру *самог осврта* управо минималног/ **одстојања**, *она* успева да перципира вртлоге иначе невидљивих линија сила, што непрестано теку од *мајке природе* ка *њој*, и обратно, образујући притом ону полуфиксну, мултиверзално-симболистичку подструктуру људског језика: – дакле, онај у-сну-скривен образац умећа – за *било чије* сновиђење кроза етер.

Стога, једна дуговремена искљученост Другог /“брата”/ из вишевртложја примордијалне комуникације, услов је могућности обликовања **новог симболичког поља**, довољно “померљивога” за проток “подземних” вести – унутар једне надалеко-одмакнуте /“сестрине”/ а за древно наслеђе сасвим репресивне савремености! Али то је истовремено онаква искљученост која чак и оног одрекло-Првог (недохватну “сестру”) доводи у немоћно-усисавајући однос са Трећим (*духом неживе природе* – кога представља *минерализована ружа, облик давно-прошлог света*). И то на начин да одрекло-Први (– *иронијски* –) пушта у омогућење (– *само-изновни* –) постанак Трећег. Али, управо и тада сам “брат”, будући као индивидуа замењен сопственим симболом, већ на несвесној равни свог првог самоодношења гради паралелу са мимо-себе-одигравајућим вртлозима *мајчинског/подморског језичја*: – **дакле, гради паралелни простор супротне мајчине претпоставке**, као основ раста до-себе *куће од-небеских-кристала* (– која је један *милионито* *раздељен*, или *жалом себе-засвођен поглед мртве птице*; оно најзад *само-себе-утврђено, преиначено Треће*) <3>. И када би, једном у земаљском времену, ипак успоставио контакт са оним што је у својој огромној самотности већ остварила његова “сестра”, тада би једна равна од ове две (*или простор прве или простор друге мајчине претпоставке*) морала да отпадне, те прикључи се оној другој, на којој би јој сав изгубљени садржај био у једном другом светлу надокнађен: тек то би била узносеће-земаљска поновљеност **велико-подстицајног судара, који се већ једном догодио на нивоу пра-ноћног синопсиса**. Јер *простор прве мајчине претпоставке* не беше друго до Мојрина одлука на потрагу за надалеком поредбом сопственој још-неисказаној прво-могућности; – док простор оне друге јесте *њена* још увек могућа преодлука: – на истраживање путева (од) ниоткога још именоване силе ништавости! И када се оне **бескомпромисно** сударе, преживела равна мора

бити кадра да преслика, те и да поднесећи ускладишти у себе сав неисказан смисао стремљења оне друге – или ће се, у противном, и она сама стрпоштати у повор мрачног свезаборава.

Утолико се може рећи да као брана ширења-ка-свету таласа близаначке комуникације стоји једно рембоовско незадовољство природним законима, – и то оним који су првенствено одражени на структурама самог језика /изузев оних недохватних, микропросторних, у којима је и положена клица све огромности: “Песник ће одређивати количину незнаног која се у његово време буди у свеопштој души... Кад огромност постане норма прихваћена од свих, он ће заиста постати умножител напретка”, (...) то ће бити језик којим ће комуницирати душе, који ће сажимати све, звуке, боје, мирисе, којим ће мисао качити и повлачити мисао. (...) та ће будућност бити материјалистичка...”*

Стога ови пре-времени, или убрзано-времени “близанци” мораху најпре да изграде једну засебну (светло-подземну) сферу обрисно-сликовне комуникације; – односно, прелиминарно гледалиште за арабеске свих својих титравих саобраћања, догођених дуж неисказаног “звезданог клизалишта” – чије се лествице ненадно обрушавају у “снежне/пешчане” маглине дахом обликованих висова васионе... ; ... Јер, притом, ово *двоје свеницијелних* могаху то извести само утолико што бејаху “окружени гледаоцима, безбројним немим покојницима”* (Рилке) – који *тек скупа* даваху онај дуго-чекани, сред збрке подземних гласова тешко-превагнути, *одговор душе предела*: – на *њихову* бестежинску, кроз расути сплет оштрица (од) окатих кристала (не)-споразумевања, тихо-процветавајућу везу. И тек тиме један безмало пробуђен земаљски предео узноси дах *своје нове слутње* у – звекетом кристала очију свих усаглашено-оглашених покојника – обрубљену бесконачност ноћног неба.

***

Пријатељство тих двају пријатеља (који чине три) подсетило би нас у прави час на то да пријатељство мора да буде поетичко. Пре него да буде филозофско, пријатељство припада дару песме. ... политички ризик песме ... Неће ли ту бити, увек, неке политике риме? *

(Дерида: *Политике пријатељства*)

Вероватноћа да Недовршени (*– још неодлучени, тек фигуративни, али снагом своје умишљености на читав један еон упливишући –*) Трећи искомуницира са до-краја-неисписаном сликом сопствене душе, била је бескрајно мала; толика, да је “страхотна лавица”, Хатор-Тэфнут (*– управо да би оправдала одлуку-напотресање старог светског поретка –*) морала, уз преузет ризик свог неповратног самоуништења, да угуши свој појединачни звук (*дах с властите пра-слике*), те да искорачи у сасвим непознат простор свог *еха* (*силу ништења*); – те да тако онемогући Великом Канибалу /уп. *Гебу или Алепу/* да *његов истог* намами туђом – *управо њеном!* – сликом (*– уп. “потписом неког језика”** /Дерида), представљајући му је притом као да је ова *његова*. Стога – сасвим неприродно – Уљез /Тот/ тежише да одсуство слике сопствене душе, коју би му неко други исписао, надомести већ-исписаном сликом туђе /Тэфнутине/ душе /коју је, *уз ризик њеног прелева***/, исписао сам Шу/, – односно: да је против-природно присвоји као слику сопствене душе, “коју још није стекао”.

И када се Тот /Хермес/ најзад нађе *у вакууму* (*– тачније, у апсолутној унутрашњости сфере, подручју које је једино заштитено од детерминације –*) он ће се једним ретроактивним спонтанитетом приклонити свеопштој тежњи постајања, кроза сазвук са другим самониклим бивствујућима. А будући да ниједан звук, осим овог неправо за-себе-присвојеног, Тэфнутиног /Еуридикиног/, *он* ту више не може да чује, те с обзиром да чак ни овај *њему* ту задуго више не помаже /јер престаје да буди *ехо непробуђене величине будућег у њему**/, *он* ће у тренутку најдубљег очајања најпосле и овог одбацити, отпустити га у *етер*. /Јер овај г. Трећи је “као каква кућа закључаних врата. У њему је оно што је починио можда као нека тиха музика. Али, ко њу може да чује?”** (Музил)/. И тек тада ће му се, у крајњој одбачености од света, указати онај тишински (“неударен”) *звук* што прати *поноћни пут пулсирања сфере*: – *звук* који је избио из *водокорена, процепног места Старичиног Пророковања*, где се пут зла коначно укрстио са путем добра, те и преломио преко њега – и то у водоодразној слици “ветром узнесене” Атропе! /која, пак, није она рана мојра/фаза што одговара души Еуридикиној, уп. Лахесиной, већ је спрам *ње* засебна индивидуа, што одговара пуној фази Месечевој; она је *апсолутно ново*, свепрекројавајуће испуњење од у-неповрат-одложеног Плашта Ноћи/.

А иако све то зарад тражене могућности зацељења “смртне ране” Уљеза /Тота/ беше добро, притом за саму Тэфнут представљаше превелики ризик, јер у једном тренутку *она* управо због *њего* остајаше и без слике *свог* звука /слике коју је *он* “украо”, да би на крају морао да зажали због тога и да је одбаци/, и без *самог тог* звука /који се скоро сасвим већ пригушио/; – па како онда да јој бог празнине, Шу, путем

чувења тог *њеног звука*, несвесно опет обнови његову слику, ако се овај звук више не чује, или се пак занемарљиво слабо чује? <4> **Јер притом се Они-као-пар више не налазише у стању искомске тишине у којој све увеличано одзвања!** И Шу је тад могао само – путем Тефнутиног/некадашњег звука исписане му сопствено-душевне слике – посредно да реконструише “изглед” (– ехо –) *њеног звука*, да би стога, у једном **изненадном** тренутку, постао свестан *ње сасвим нерцептивно*: – управо на начин на који и она *њега из-себе-познаје*; јер ју је Уљез/Тот одвојио од Шу-овог звука, још и пре него што он-Шу беше одвојен од *њеног*.

***

Тек овакав коначно задобивен **облик истрајавања у бесконачно колебљивој једнакости <5>** – што се вазда љуља посред множине својих унакрст саобрачајућих аспеката – јесте до-краја-употпуњен облик /не више обрис/ близаначког јединства, који може занавек да траје.

Јер дуго припреман основ хиперусаглашеног живљења, са бесконачно растућим степеном смисла (– који је ритмован логиком једне музике која се, услед безбројно понављајућег, све савршенијег тумачења, чује увек као први пут –) јесте у томе да душевни близанци (– насупрот Музику? –) заправо и ништа не раде заједно: – јер, највећи је естетско-етички идеал управо у томе да нико, онда када једном успе да поврати стање *искомске опчињености*, тј. да устраје у *погледу-на-обзорје преодлучивања*, и то зарад *употпуњења* свег својег (за-један-живот зацртаног) стваралаштва, не прави уступак са другим; **већ уместо тога уступка**: – кристални језик саегзистенције различитих осећања у једном простору чистог садоживљавања – у коме, услед непредстављиве верности преноса, никад не ослаби интензитет. Јер само у простору појачане оштрине превода туђега осећања, тачније, у флуиду једног препрозирно-резонантог усаосећавања, нема тежње за подвргавањем другог свом властитом /још нехибернисаном/ осећању, па чак ни када се ово креће у оним тескобним фазама у каквима једва издржава.

И само због тога што се ови “близанци” у својој од-изнутра-брусећој “стакленој кугли” враћају увек изнова у стање “пре” постанка света, у коме је представа о њима двома била тек обрис, пред њих иступа примална одговорност за сво (још увек непочињено) зло у свету – **као једини мотив око кога се они сами поново окупљају**: – јер у супротном би заувек једно друго изгубили, у праводеном пространству (– *Нуну*): у *беспутној самоћи блаженог сневања*. Јер, душевни близанци су праобавезани да се баве питањем порекла зла – већ и због тога што је сам услов њихове могућности “злочиначки”; јер њихов је заједнички свет предобезбеђен за смисао једног без-краја-ширећег преступа:

“У злочинцу је нека беспомоћност спрам света и неки отпор њему; (...) пре него што таквог човека – па био он и најгрознији – уништимо, требало би да сачувамо оно што је у њему био отпор који је тек касније попримио изопачен облик.” *
(Музил: *Етичка плодност*)

У “кугли-без-отвора”, где се збио прадавни “близаначки” узбуркан (уп. – римован) начин садоживљавања, појавно зло и загонетка његовог порекла беху, у виду нејасно-плаве сенке, остављани далеко *иза ње*, као *лагано путујуће*; – док у *од-ње-посталој коцки* (“дечјој соби” – уједно: **судњој чекаоници душе умрлог**), та загонетка наједаред постаје одгонетком, или, нечим што стоји *испред ње*, као онај величанствени поглед који се нуди кроз **њен једини прозор**: – *неизмерно пространство старости, окупано новом звезданом светлошћу!* И уколико се од стране *двају близанаца* ту заиста и преузме брига за искуп “палог” света – следи измена читавог тог кружно-затварајућег, унутарње-дозодавајућег простора *њихове куће* у један нов, изломљено-кубични простор! **Соба скамењених успомена**, која их је самом својом досадом некад избаћивала у отуђен свет, тада би се *зрцалом* удвостручила, тј. прешла би у две одмакнуто-суседне собе – које су повезане једним (двоунакрсним) ходником. И то је онај **Лавиринт еха** (**Лађа-гробница; ткање Неитино**) који најпре *вакуумом* усисава сваки пожељан детаљ – из даљине спољашњег предела; а тек затим и (– *својом ткалачком иглом* –) изводи сопствену (преобиљем скривену) унутрашњост **ка прамцу, и то на начин исклесавана јединствене кубичне терасе**: – која би, услед нагло јој дострујалог ветра с обзорја, настављала да преусмерава ову *давно још започету* пловидбу; односно, да отвара **све оне путеве** који бејаху **дахом посмртности замагљени**.

Управо тај повишен степен бриге, какав је настао у “затвореној соби” /уп. – Аментету/, постаје израз “близаначког” вишка усаосећавања, упућеног према спољашњем свету, то јест, *ка-већ-замрлој, испражњено-зрцалној души света*, премештеној на прапланету месечеву – која једина могла да види те да да одговор на све икад збиле, неоправдававајуће страшне догађаје-на-земљи! И она, са растућим бројем душа оних који

се *ка њој* враћају, постаје све свеснија и свеснија себе, као *постајућег духа андрогеније или обамрло-светске правде /– Мајет*/*. Тако се и у самој “затвореној соби”, која прима “мукли одјек предела”, чује она удаљена музика која је истовремено слутња и предзнак, и последњи одговор на све почињено и непочињено зло у свету: – израз саосећања, дакле, не према болу непосредних учесника неког догађања, него према болу немог сведока тог догађања: – Лицу Месечевом, кога у заносу његових неограничених преображаја носи *трећа суђаја*, Атропа: говор за нас сасвим непојамне будућности.

Јер, понор ништавости, на прагу те будућности, бива сасвим **савладан метафором** – која га жртвено прелива у себе, те и на тај начин бескрајно музикално подноси! /постајући окно кроз кога музиковски г. Трећи издалека гледа на вољене жртве и смеши се/. Али се све то збива само у виду процепно још не-завучале, свеопште солидарности у смрти. Пропаст једне од двеју несусретљиво-супротних равни пресликава се и прелази у законитост раста оне преживеле – која расте све до *прага лебдећег здања*, или *ока свепотресно зријуће величанствености*; – до прага /“жално-накривљене”/ куће песничког /хелдерлиновског/ становања на земљи.

***

“Свако хоће да буде први у тој будућности, а ипак је смрт и смртна тишина једина сигурна ствар и свима заједничка у овој будућности. Како је чудно што ова једина сигурност и заједништво људима скоро уопште не помаже и да су н а ј в и ш е удаљени од тога да се осећају као братство у смрти.”
(Ниче: *Весела наука*).

“Слобода је морање душе”*(Брох): – зрење неизбежности најдубљег саучесништва са другим непознатим душама – на рубу сурвавања у Ништа. Покров те неизбежности, међутим, тек један једини зрак цепа: – то је зрак из “мачјег ока” које припада – иза усталасаног хоризонта највише планине, скривеној – *богињи океанске ноћи*. Јер, *твар тог умирено-светлосног израза*, у виду *постолујне /постживотне/ тишине*, јесте оно ником дохватно, *увис распростируће ткање-у-ноћи* (– *Домен Свечаности*). А њега једино хвата “мачји поглед”, минијатурни усклађивач громне хуке (од) дуго већ чеканог, *над-далеко мајчинског* преврата васионе.

Али, како је *Мојрама остварен пресек Престолног круга* (или: *Њима-изазван лом небо-океанске Лађе-гробнице*) једна у бити неморајућа доградња његовог *шиљка/прамца*, који одолева *бури* тек стога јер му је раст *филигрански*, тако је и слобода морање душе само у условном смислу: – као чекање на овај *себе-употпуњен круг покојника*; односно, на *венац посмртне славе* који би био *саткан од дахова* свих одбегло-појединствених не-морања. Дакле – чекање на *једно ново (постповесно) осветљење* овог тек привидно затвореног скупа, који ослобађа своју *потајно-резервну потпору* (облик *закључености-у-оностраноме*) управо као *додатни степен*: – зарад свог бесповратно вихорског узлета у сферу громно оностраног не-морања! И он једини разрешава душу, што је заробљена у тескобној комори усукобљено-мислене самомогућности, њеног *залудног* лутања кроз етер.

Сходно томе, контроверза Богиње Ноћи – *чији увек-другачији-лик кроји надалеко одбегла нит-с-вретенa* – била би у томе што је управо *она* била омогућила преурањено буђење *зрака* људског погледа на *слику* последње конеквенције *његовог*, од *ње* осамостаљеног деловања; – и тако је у *њему* **пробудила несавладив отпор наспрам те собом-уобличене предетерминанте**, отпор који једини спречаваше да се ова иста, као један недокучив флуид, окамени на недовршеном покрету.

Прва манифестација зла-у-свету стога би била *музиковски схваћена црна магија <б>*; тачније: *зрачење кича* постало од постисторијском (раз-умском) апстракцијом деформисане представе о *сфери одмакнуто-близначког сусазнавања*; односно, о њиховој спрежно-градитељској “лађи”, инструменту вечног самостојног путовања; – “лађи” која, унутар властитог “компасног ока”, постаје *самој себи* све јаснија и јаснија.

***

Итрајавање песника у “бродоломно” језичкој странпутици, односно она бескрајно мала вероватноћа освајања простора/времена апсолутно непознатог, остварива је тек по цену његовог неодустајања од *вере у мисао* – и упркос *њеној* евидентној немоћи: “лудост неопходна” /Маларме: *Игитур*/.

Јер управо *свет слика* – рођен из самосвесне немоћи мисли – створио је *нему песму сфера*, коначно заустављену са *загубљено-кључном пра-сликом*; да би ова иста поново и изронела, кроз свој свинуту-мртав запис – *крупко речи*. Али, то само захваљујући упаду *странског израза /исечка будућег времена/* у то исто *узглобљено писмо*, – што је довело до његовог – истовремено – прекренуто-ритмованог ишчитавања **и** бесконачно-варијантног исписивања.

Заправо: – **ускрсли живот слике** једини продужава моћ себе-зазиданог врела мисли; – јер, специфично песничке мисли, као јединог *облика сажимајућег искуства*, не би било без њене потпуне опреке – без *упада странске слике* што развезује *музику јаства* из предела – ; чији “мачје-скоковит дах”, оваплоћен у виду титраја “злогледне стреле”, *Лакесине небо-писаљке*, прешле у руке пало-увременеог писца, тка покрове *увис* растућег Замка Безвремености.

“Дубље се знамење скрива
за свим што пролазно ходи;
овде пун догађај бива
што непотпуно се роди;
приповест неизречена
овде се згоди;
женственост вечна
увис нас к себи води.”

(Гете: *Фауст 2*.)

АПЕНДИКС:

<1> :

Поменута *далеко одсутна индивидуа* или, тачније, “звезда-покретница која спаја сфере”* (Х. Брох) јесте она која је – услед смерности сразмерне сопственој безмерности – “шмугнула иза небеских вратница”**. Управо тим **гестом претицања себе**, као прво-самониклога бића, она изражава **идеју о узајамности стварања** – која је у бити одлагајућа, процесуална.

Сходно томе:

Око птице (свеопшта душа) спознаје примарна бића (њихову констелацију) тек преко њихових **пуштених** дајмона (етеричних двојника). Односно: **око** које обасјава пут разрешења опозиционо-зрцалне асиметрије, износи – из **црне кутије**, где ова обитава – слику укрштања **два дајмона** /два у-етер-отпуштена двојника душе: *аниму/каит* и *анимуса/каа*. Али, притом, не и слику сусрета између два примарна бића (два поседника датих двојника) – која би се узајамно угушила уколико би се у *истој кутији* укрстила. А то је интервенција светлог аспекта близаначке мистике у *црној кутији*: спас од пада највише представе у уму богиње у њен деформисан оквир: кич.

<2>:

Преврат парова унутар Круне:

Деветка богова чини пирамидалну Круну, која спушта двозрак светлости Северне звезде на пустињску површ Земље.

Мерило господствености давне госпе (Северне звезде, Снежне краљице) управо је у томе што је она једина ступила на *место пресека свих претпоставки* (о путу свеопштег, смртно-искапавајућег постанка –

кроз напукло зрцало Ноћи). И стога она не зависи ни од чијег *одговора* властитом у-бескрај-пројектованом *звуку сопства*: она може да поднесе и **најљући белег осаме**.

Четири пара богова и богиња, плус једно неименовано биће на врху, чине *основу точка* небројених комбинација – које увлаче под плашт небеске хармоније дах околног мноштва. Од подземног акцентовања ниске својстава тог неименованог бића, зависи динамика или застој игре комбиновања – која треба да извуче на површину земље *егземплар удаљених пријатељстава*: један реформаторски пар унутар Круне. (Да ли су то били Ехнатон и Нефретити?).

<3> :

Одлучени Трећи, чије име носи *кућа мртвих*, јесте Озирис: – *велики мртви пријатељ, чекић планетарно-друштвене промене, или светлOMETHO OTелотворење риме* (уп. “ватромет”*/Дерида и Виктор Иго).

<4> :

Они су, управо на том моменту, прешли из *тамне* у *светлу* мистику.

Тамна мистика (уп. “место смисла” или посебан “просторни смисао” који производи из “риме”*/Дерида; уп. “неухватљиви пра-објект ендемске туге”**/Лулија Кристева) одговара последњем учинку рада-међу-собом самих симбола – то јест, *ономе што се никад не спушта до конкретизације* те што се *складишти у Црну кутију, антипростор, или Ноћно зрцало* (она би могла одговарати ономе што се, “изгубивши тежину”, “узвинуло у простор”*** /Рилке).

Насупрот томе, *светла* мистика (уп. “сигнализирајуће светло” – *Leuchfeuer*,*/Дерида; такође: рашљаста путоказ за мртве, *смисао последње странпутице*) **протеже своје ефекте и на овоземаљско**. Јер, она проистиче из потребе оног “неучињеног” да се дивљењем/чуђењем “увеличава”**/Рилке/. Она је израз повратка звезданог лица Сунцу, који се и десио због тога што је остало незнано која се земна – вишеструко већ замењена – половина спојила /– у огледалу/ са небеском /у “јединствену златну куглу”***./

Тамна мистика, или измењено стање душе које бесконачно бежи од свога обарања у *профано дневно* збивање, јесте **место скретања**: прелом *самоникле светлости* која се већ једном одбила о *земаљски штит*. Она оваплоћује место *првог промашеног* сусрета, које одмах затим прелази у **отвор** – ка једном апсолутно новом, децентрираном виду сусретања; ка светлој страни властите мистичности.

Међутим, тај **унутрашњи продор светлине** представља не друго до коригован или **померен угао посматрања** тог истог мистично збилог сусрета, који тек тиме – као просек скале свих могућности – постаје овоземаљски остварив: кроз серије властитих померања, које га *степенасто* узносе из времена у безвременост. Мрачни фантазам о свеопштем спајању (извориште свеколиког зла и патологије) тад бива замењен сазнајним еросом, светлосним калистом; односно: лаким, уиграним и дисперзичним квалитетима ума са-телепатским-својствима. А то су управо они квалитети који се – иако наднебеског порекла – не морају расути, докле год подлежу тежи земаљског Сунца.

Светлој страни близаначке мистике одговарало би **новоплатонско поимање ероса**: издвајање (први пут) независно посматрачке позиције (земног) субјекта, или, пробој кугле довршеног битисања; тачније, њеног за-смртнике-окивајућег магнетизма – парменидовске *више присиле*, која долази од *све-једног*. Само на тај начин се спречава урушавање **далеко одметничког**, фотосензибилизујућег ефекта Фанесовог (*– поларног ореола*) у утвару планете (*– тамни месец*).

Тек **пар душевних близанаца** учвршћује **дубину перспективе** из које *божје око*, с безмерним чуђењем и саосећањем, посматра и мења овоземаљски свет.

<5>

Корени теорије близаначке љубави могу се пронаћи у платонизму и новоплатонизму, да би затим ова наша свој продужетак у теорији илуминације, која се у Европи развијала у средњем и новом веку. Од мноштва сукобљених праваца позног средњег века, једино је немачка мистика сачувала близаначку љубав у

њеном непатвореном елементу: као **место за човеково делање унутар средишта божанског ума**. А то је *простор супротстављено-зрцалне а-симетрије*, или *сталне осцилације*: између трпног зрења божанства и чина његовог образлагања за свет. Остали западни правци су се наизменично нагињали час ка једној час ка другој страни, док је само на азијском истоку било јасне преваге ка урушавању овог *посебног поделеног међупростора, датог сазнавајућем субјекту* (– који је био досегнут). Управо стога јер је близаначка љубав, као незаобилазно место на путу индивидуалне душе која тежи спознаји свемогућег духа (– оно једино место које се не може *одозго* контролисати –) представљала главну претњу духу деспотије.

Несводива унутрашња контрадикција поменута два принципа појавила се такође у Византији:

По Григорију из Нисе: – бес и жудња појединца због његове не-истости са Богом (нека врста *трезвене екстазе*) главни су покретач проналажења Бога; тачније, услов су његовог преласка у *апофатичко* – у спознају /константно-одмицајне/ бесконачности ткања Божјих имена и атрибута, која штите/опкружују праг недодирљивости оног несазнајног, по себи неоробљивог у неку коначну форму. /Ту је, ипак, важно не заборавити да је ово последње, преко Филона, преузето из кабалистичке традиције: “бели” део Торе, тј. женски аспект Бога, као скривена шифра/језгро светско-текстуалног ткања, тек је касније назван катафазом (уп. **проклијалим зрном мудрости унутар пометеног Андрогена** – које се у виду **нит-разрешитељке његово-именске збрке** појављује, као **Софија**, тек **код Бемеа**)/. Човечији ум – што је безмало битно – ту себе савлађује управо **из сопствене** перспективе, не из перспективе оностраности, с које би се избрисао печат појединчеве посебности /као што то већ погрешно чини индијски мудрац/. Јер, *света мера одстојања* (– *белина* унутар Торе –) је једина та која може да комуницира између узајамно неупоредивих инстанци. И управо је то сазнање, преко Дионисија Ареопагите, **утицало на Екартову идеалистичку мистику** – по којој је светлост у-себи-разликовне самосвести Одсутног Бога, што се безмало проширује на људску (Њему постајуће-једнаку) душу, једини легитимни апсолут.

А супротно Екартовој мистици, или, по истом том Григорију: – људска душа ухваћена у Божји поглед (паноптикум) има само један (преоскудан) избор (да би постојала): – *да не узврати поглед*. И тада она (– будући одражена у *обртном огледалу, слици унакрсне божанско-људске лепоте*, – али, Огледалу, које је сад још, и преко наслеђа антике, средство излучивања несводиве разлике међу Личностима –) бира то да не постоји! Није ли то много пре уцена него избор, и није ли ту Бог (попут Бrame и Вишнуа) егзибициониста, издижући се – путем слике смишљеног самоприказивања – из Ништавила, и то као симулација Творца, а не /онај дубоко несазнајни/ Творац сам? **Јер, тек уколико се препозна то једно темељно одсуство, прелом у божанском бићу, симулација постаје креативна**. Преображај наднесазнајног Бога, стога, овде није доведен до својег краја.

Тек са ренесансом: – *занос једног погледа*, што је **без мрље у основи сопствено-светлосне стреле**, зацељује *душину напуклину* те слаже у непамћени, ново-стари поредак *крхотине светског огледала* – које више никада неће бити једнообразно, или намечуће доминантно спрема неосвојиве дистанце појединца: управо стога јер је својим двоспојно-лучним интензитетом – дораслим до самог себе тек из оквира зинуте дубине ноћног крила /односно: својих ново-расветљених косина, или, подеделака/ – у Лиру (Сазвежђе) одмакнуто! /А није ли то поглед који долази од оног неоткривеног нам јер дуго-развијеног дела Бога-као-Андрогена, Софије?/

<б> :

Сила мисли, да би се објективисала, мора наићи на **известан отпор**. Међутим, племенски маг делује искључиво у субјективном (симболички ограђеном, ритуалном) простору, где му се ништа не супротставља: ту “скицира” своју намеру (план овладавања *зачудним објектом*), али само у њеним осиромашеним цртама – да би била што мобилнија, зарад потребе њеног “путовања” у даље непознате просторе, где би се коначно и довела до тачке испуњења.

Када особа на коју је дата идеја (– зломисао – која се успоставља, у дивљем уму, у односу на сваку страност) упућена, одреагује (у једном тактичком или иронизујућем смислу) кооперативно, тада је ова иста “ принуђена” да /и мимо намере свог одашиљаоца/ **следи своју логику до краја**, – тј. да обасја невидљив “суседни” простор формирања сопствених (сепаратних) закона, из којих и она сама проистиче у могућности свог деловања на објективни свет. Јер, било активан мисаони отпор, било просто игнорисање, од стране

примаоца, не спречава њено дејство на етеричној равни – где је дејство *слабих сила*, иначе занемарљивих на равни чврсте материје, знатно и мерљиво (то је она *симпатетичка магија*, о којој је говорио Сер Џејмс Фрејзер). Тек када се такво једно обасјање и деси, тада њен прималац преокрене *њену силу* (пошиљаочев афективни набој, од кога је и започео дати напад) у корист самога себе. Али, при том и даље ради на упознавању контекста (координата) *њеног* првог формирања, и то при уму датог пошилаоца. – уму који је *увек већ* укључен у спољни свет, те отуд дарује и један нов, сасвим објективан *свет-у-процесу*. И тако рад затеченог примаоца траје све донде док он ту праидеју/зломисао не “скицира” на много прецизнији/богатији начин – спрам оног у којем му она беше прво-послата: – као екстремно не-самосвојна, кичем/сјајем *њеног* неправо поједностављеног облика готово зверски намечућа /јер, пра-еон палог божанства сјајем свог отпада хипнотизира/.

Тек таквим својим радом дати прималац ову исту чини неупотребљивом у ниже сврхе, тј. имуном на сва могућа прикључења ниских (не-истрајавајућих) афеката; – враћа је у њено загубљено прастање суверености; – враћа је на самосвесно-негативни пут Идеје, која се бруси у ситне (“готичке”) одељке.

А тек из основа ***те нове расвете***, могућ је и преображај субјекта-наше-савремености, повратком највишој од категорија ума: – ***дивљешћу***.
